

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. L.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018 č. j. OAM-53/LE-LE05-LE05-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě poukázal na povinnost správního orgánu postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedených v ust. §§ 2 – 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), především zmínil požadavek individualizace správního řízení a rozhodnutí, povinnost dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost zjistit stav věci, o němž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nejsou důvodné pochybnosti, podle ust. § 3 správního řádu (tj. zjistit jak skutečnosti ve prospěch účastníka řízení, tak v jeho neprospěch). Připomněl též, že veškeré skutečnosti a úvahy, které vedly k vydání správního rozhodnutí, v něm musí být uvedeny podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Měl za to, že žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Namítal také, že žalovaný nezohlednil požadavky plynoucí z čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dodal, že žalovaný dostatečně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení konzistentně tvrdil, a ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky.

3. Byl toho názoru, že v průběhu správního řízení uváděl skutečnosti, ze kterých bylo možné dovodit jeho nárok na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Upozorňoval především na válečný konflikt v jeho domovské zemi, přičemž on jako příslušník ruské menšiny na Ukrajině byl pro své okolí spojen s nepřátelskou válčící stranou, protože čelil diskriminačnímu jednání. Žalovanému vytýkal také to, že si pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné aktuální a vypovídající dokumenty, šlo o dokumenty z roku 2017 reflektující stav v roce 2016, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí šlo o stav dva roky starý. Podotkl, že podklady založené ve správním spise nedostatečně popisují situaci ruské či ruskojazyčné menšiny a zacházení s ní na Ukrajině v kontextu probíhajícího konfliktu s proruskými separatisty. Tento aspekt dané věci považoval za klíčový, proto se měl žalovaný dominantně opírat o informace tohoto charakteru. Namítal, že tím, že žalovaný řádně nezohlednil tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí a nevypořádal se s nimi, učinil jej nezákonným a zčásti nepřezkoumatelným.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce, odkázal na obsah správního spisu a trval na správnosti vydaného rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi žalobcem uváděnými skutečnostmi, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace, dostatečně odůvodnil, proč žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Žalobci umožnil uvést všechny relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti, dal mu též možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, příp. navrhnout další důkazy. Poznamenal, že žalobce nevznesl vůči shromážděným informacím žádné námítky. Pokud jde o aktuálnost informací o zemi původu, odkázal na judikaturu správních soudů. Uvedl, že ze shromážděných zpráv nevyplývá, že by docházelo k pronásledování či diskriminaci ruskojazyčné menšiny na Ukrajině, k čemuž připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 6. 12. 2016 č. j. 7 Azs 207-2016-32. Navrhl, aby byla žaloba pro svou nedůvodnost zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 28. 4. 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, lotyšské národnosti, dorozumí se česky, ukrajinsky a rusky, je křesťanského náboženského vyznání. Je ženatý a má syna. Naposledy žil v Kyjevě, trvalý pobyt má ve městě Korosteň v Žytomyrské oblasti. Do České republiky přicestoval dne 2. 11. 2015 na litevské schengenské vízum, z Kyjeva jel vlakem do Minsku, poté cestoval do Vilniusu a nakonec jel autobusem do Prahy. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal již v roce 2006. Je zdravý. Důvodem pro podání žádosti byla skutečnost, že cítí diskriminaci, neboť je z Ruska a má ruské příjmení, mezi Ruskem a Ukrajinou jsou napjaté vztahy. Jeho manželka a syn mají v České republice povolen trvalý pobyt. Při pohovoru dne 2. 5. 2016 dále sdělil, že v roce 2009 si nechal oficiálně změnit příjmení (původně byl po otci T.). Jméno si změnil, neboť měl v České republice zákaz pobytu, bál se, že by měl problémy s vyřízením víza. Ukrajinu naposledy opustil v listopadu 2015, odjel, protože je tam válka, vztahy mezi Rusy a Ukrajinci jsou špatné, v jeho městě každý ví, že se narodil v Rusku (Bratsk, Irkutská oblast), je tam diskriminace. Ke svému tvrzení, že je lotyšské národnosti, poznamenal, že to nikdo neví, v pasu má, že se narodil v Rusku, mluví rusky. Bydlel v malém městě, kde snad každý ví, že se narodil v Rusku. Hlášený k pobytu je ve městě Korosteň v Žytomyrské oblasti, ale poslední 2 roky bydlel v Kyjevě kvůli práci, na víkendy jezdil domů k rodině. V Kyjevě mu v práci přezdívali separatista, i když v Donbasu nikdy nebyl a nemá s tím nic společného. Nebo mu říkali, aby se odstěhoval do Ruska. Manželka žije v České republice, má tady trvalý pobyt, syn je u tchyně ve městě Korosteň. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu diskriminace ze strany ukrajinských spoluobčanů, která se projevovala tím, že mu nadávali, že je Rus a že má jít do Ruska. Také těžko hledal práci, asi dva měsíce byl bez práce, třeba se mu stalo, že na internetu našel nabídku práce, když tam přišel, tak už bylo místo obsazené. Myslí si, že práci nezískal, neboť měli za to, že je Rus, ale nikdy mu to nikdo neřekl. Je zajímavé, že před válkou tyto problémy neměl. Jiné potíže nezmínil. Vlast opustil i proto, že v České republice žije jeho manželka.
8. Žalovaný dále shromáždil informace vztahující se k situaci na Ukrajině, např. zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 2. - 15. 5. 2017, zprávu Freedom House z ledna 2017 „Svoboda ve světě – Ukrajina“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 7. 2017 „Ukrajina – Situace v zemi: politické a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 „Ukrajina – Národnostní menšiny: demografie, legislativa, jazyk, diskriminace menšin a cizinců“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Žalobci bylo umožněno se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 5. 1. 2018 k nim konstatoval, že se zabývají i otázkou národnostních menšin, ale on může popsat svou situaci, bydlí v malém městě, kde ho každý zná, ví, že se narodil v Rusku, že tam žil, že tam byl i na vojně, že mluví rusky. Čelí tam slovním útokům, např. že je separatista, nebo mu oznamují, že ho na určitých místech vidí naposled. K fyzickým útokům zatím nedošlo, psychicky to na něj špatně působilo, snažil se

co nejmén pohybovat venku. Kdyby se přestěhoval jinam, nikoho by tam neznal, nikdo by mu nepomohl ani s ubytováním, ani s prací. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 4. 2018 č. j. OAM-53/LE-LE05-LE05-2016 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění byl s žalobcem proveden pohovor, při kterém mu bylo umožněno sdělit důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a všechny skutečnosti podstatné pro její posouzení. Dále žalovaný shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině. Námitce žalobce, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), zdejší soud nepřisvědčil. Žalovaný se podle názoru soudu zabýval všemi skutečnostmi tvrzenými žalobcem a dostatečně se s nimi vypořádal, postupoval v souladu s čl. 4 kvalifikační směrnice.
12. Pokud jde o námitku žalobce, že tyto informace nejsou aktuální, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 4. 2016, dne 9. 4. 2018 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Ukrajině již v roce 2016, jak plyne jednak ze zpráv založených ve správním spise, jednak z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 5. 2016. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve věci nerozhodl ve standardní lhůtě, použil jako podklad pro vydání rozhodnutí aktuálnější informace, se kterými se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k nim dne 5. 1. 2018. Ve správním spise se tak nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 2. - 15. 5. 2017 (tedy vztahující se k době cca rok před vydáním napadeného rozhodnutí), informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 7. 2017 „Ukrajina – Situace v zemi: politické a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ (tedy z doby cca 9 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 „Ukrajina – Národnostní menšiny: demografie, legislativa, jazyk, diskriminace menšin a cizinců“ (tedy z doby cca 7 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle názoru soudu tak shromážděné podklady pochází z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Dále zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Rozhodný tedy není jen časový údaj o stáří informací založených ve správním spise, ale je nutné přihlížet též k tomu, nakolik se změnila situace v zemi původu, aby bylo možné shromážděné podklady označit za neaktuální. Žalobce ve své žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné konstatovat, že dokumenty o situaci na Ukrajině neodpovídají aktuálnímu stavu. Tuto námitku tak soud posoudil jako nedůvodnou.

13. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že se podklady nezabývají situací ruské a ruskojazyčné menšiny a zacházení s ní na Ukrajině, k tomu Městský soud podotýká, že součástí správního spisu je mimo jiné informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 „Ukrajina – Národnostní menšiny: demografie, legislativa, jazyk, diskriminace menšin a cizinců“. Žalovaný se tedy zabýval i postavením menšin na Ukrajině. Ze shromážděných podkladů neplyne, že by obecně docházelo k diskriminaci či pronásledování rusky mluvících obyvatel či že by se v případě konkrétních potíží z důvodů svého původu nebylo možné obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány. Žalobce navíc neuvedl, že by měl ve své vlasti v souvislosti s tím, že mluví rusky, má ruské příjmení a že se narodil v Rusku tak intenzivní problémy, že by bylo možné je posoudit jako pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Slovní napadání, kterému čelil v práci či v místě, kde má hlášený pobyt, nebo problémy, které měl při hledání práce, nepředstavují natolik intenzivní ústrky, které by bylo možné označit za pronásledování dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se bezpečnostní situace rusky hovořícího obyvatelstva na Ukrajině (např. usnesení ze dne 7. 2. 2018 č. j. 6 Azs 378/2017-25, ze dne 6. 12. 2016 č. j. 7 Azs 207/2016-32, ze dne 18. 3. 2015 č. j. 3 Azs 237/2014-25 či ze dne 30. 9. 2014 č. j. 3 Azs 90/2014-20). Vzhledem k tomu, že žalobce poukazoval na ústrky ze strany soukromých osob, Městský soud v Praze dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č. j. 5 Azs 220/2015-35: „Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a otázky dostupnosti ochrany v zemi původu totiž dále vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 – 73). Poskytnutím této ochrany se přitom podle § 2 odst. 11 zákona o azylu, v relevantním znění, rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, které směřují k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec (stěžovatel) k ní má přístup. Stěžovatel ani netvrdil, že by se z nějakých určitých důvodů nemohl se žádostí o pomoc před jím tvrzenými útoky ze strany soukromých osob z důvodu ruského občanství jeho otce na ukrajinské státní orgány obrátit. Nejvyšší správní soud se přitom již opakovaně vyslovil k nemožnosti a priori učinit závěr o neschopnosti či neochotě státních orgánů Ukrajiny poskytovat ochranu před kriminální činností na svém území (srov.

např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Azs 210/2015 - 25). Nejvyšší správní soud konstatuje, že poskytují-li státní orgány Ukrajiny ochranu před kriminální činností jako takovou, jeví se nepravděpodobným, že by byla významně dotčena činnost státních orgánů na západě Ukrajiny, pokud jde o jejich schopnost stěžovateli poskytnout ochranu před případným pronásledováním, resp. vážnou újmu ze strany soukromých osob.“ Ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce pokusil obrátit na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc a ochranu před ústrky ze strany soukromých osob na západě Ukrajiny. Jak plyne ze shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu, ukrajinské státní orgány na západě Ukrajiny jsou schopny poskytnout člověku ochranu před případným pronásledováním, resp. vážnou újmu ze strany soukromých osob. V případě žalobce tak není naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 zákona o azylu.

14. Žalovaný se otázkou naplnění důvodů pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu zabýval na str. 4 až 6 napadeného. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které jako důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl žalobce a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
17. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ke skutečnosti, že na území České republiky pobývá manželka žalobce, konstatoval, že ji nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na uvedené uzavřel, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

18. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
19. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
20. Zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, tomuto se žalovaný věnoval na str. 8-11 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že v řízení nevyšlo najevo, že by mohla žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozit vážná újma uložením, nebo vykonáním trestu smrti. Ze zpráv o Ukrajině založených ve správním spise vyplývá, že na Ukrajině byl trest smrti zrušen. Důvod k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak nebyl dán.
21. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, žalovaný neshledal, že by zde bylo reálné nebezpečí takové újmy v důsledku toho, že žalobce patří k ruskojazyčnému obyvatelstvu, má ruské příjmení, narodil se v Rusku. Žalobce nesdělil žádné konkrétní potíže, které by v této souvislosti měl, s výjimkou slovních útoků kolegů či dalších osob. Takové jednání vůči němu podle žalovaného nedosáhlo intenzity vážné újmy. Ani skutečnost, že po dobu 2 měsíců nemohl najít zaměstnání, nevedla žalovaného k závěru, že by byl důvod k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že je mu z jeho úřední činnosti i z citovaných zdrojů známo, že na Ukrajině je neuspokojivá ekonomická situace a vysoká míra nezaměstnanosti, dvouměsíční dobu shánění práce proto dle něj nevypovídá o diskriminaci žalobce. Tento názor sdílí i zdejší soud, jak uvedl již výše, žalobcem popisované ústrky nedosahují takové intenzity, kterou by bylo možné označit za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Ze zpráv o situaci na Ukrajině založených ve správním spise přitom nelze dle názoru Městského soudu v Praze mít za to, že by byla ruskojazyčná menšina na Ukrajině diskriminována, ani že by se žalobce nemohl obrátit se žádostí o pomoc a ochranu před ústrky ze strany soukromých osob na státní

orgány. Soud tak uzavírá, že nebyl dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

22. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na Ukrajině probíhá konflikt pouze ve 2 z 24 oblastí (v oblasti Doněcké a Luhanské), nejde tak o ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu. Žalobce žil v Žytomyrské oblasti, která není konfliktem zasažena, i Kyjev, kde žalobce v posledních 2 letech před odjezdem z vlasti pobýval kvůli práci, je vzdálen od oblastí, kde dochází k ozbrojeným střetům. S hodnocením žalovaného Městský soud souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné. Dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se situací na Ukrajině opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38 uvedl: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“*
23. Žalovaný dále konstatoval, že po posouzení informací o zemi původu žalobce a jeho tvrzení neshledal, že by vycestování žalobce představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. I s tímto závěrem zdejší soud souhlasí.
24. Městský soud v Praze uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu či kvalifikační směrnice.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně